

נורית קלייה (הכלבה) ואיב אשכר המצילים המטורים

איחוד מישפחות

כשנורית אשכר פנתה לכלבוטק וביקשה לעזור לה למצוא את אביו ואמו של סטר איירי מקסים, שמצאה לפני כחודש, משוטט פצוע ורעב בכיכר-המדונה בתל-אביב, לא היו בליבה תקוות רבות: "פניתי פעמיים לאגודות צערי-בעלי-חיים בתל-אביב, גבעתיים ויפ, פניתי לוטרריארים בסביבה, פניתי לשכנים וערכתי מישאלים — שום דבר, והנה, יומיים אחרי הופעת הידיעה בהטולס חיה, צילצל הטלפון בביתי: אנחנו הבעלים, הודיעו לי בהתרגשות."

הסתבר, ששמו של הכלב היפהפה, בן השבע — שנורית קראה לו קלי, דוגמת כלבתה, קלייה — אינו אלא פמור, והוא שייך לנורית ודובי סמואל. הוא קיבל את שמו מעצם הירך, בשעה שנורית למדה רפואה.

לפני כשנה, עם הולדת בתם של נורית ודובי, שניהם רופאים, פתח לו פמור קאריירה של בריחה, להפגנת ברוגו, "אומרים על הסטר האירי שהוא טיפש? הוא כלי-כך חכם, שהוא נאמן לעצמו בלבד", מסביר דובי את בריחותיו. הפעם ברח פמור מבית-החונת, לשם הוגלה בגלל ריימונט בדירה, והמעניין מכל — נורית אשכר אכן עברה עם פמור ליד בית-החונת. הנהל נעצר ליד הבית, הביט למעלה, כרומז משהו, ואחר-כך עשה פרצוף תמים והמשיך ללכת. "כנראה עשה חושבים, והחליט שטוב לו אצל נורית."

סוף טוב, הכל טוב, אבל כדאי לזכור: סימני זיהוי על רצועה כולל מיספר טלפון — חובה! לא כדאי לגרום לאנשים טובים עוגמת-נפש שכזאת. המישטרה לא מוכנה לטפל בכלבים חסרי סימני-זיהוי, והאגודה לצערי-בעלי-חיים לא תמיד נותנת את האינפורמציה המדוייקת. עובדה, גם מישפחת סמואל פנתה לסניפי-האגודה, ונאמר לה: "לא שמענו על דבר כזה."

דובי, פמור (הכלב), ליאת ונורית סמואל המוצאים המאשרים

איך לבחור

כלב?

אחד היתרונות הגדולים של כלב על-פני ילד הוא האפשרות לבחור בו, על-פי התקציב, תנאי-המגורים ואופיו של כל אדם, המתכוונן להיות בעל כלב. מי שאינו חושב שיצור חי בביתו הוא גם בן מישפחה, מוטב שלא ייקח על עצמו עול שכזה. אמנם, התענוג שמיסב בעל-חיים, בתמורה לטיפול מסור, רב לאיך-ערוך, אבל טוב לדעת מראש — כלב אינו צעצוע, וההחלטה להכניסו הביתה כורכת בחוכה התחייבות: כבר ענית על השאלות — גור או מבוגר, קטן או גדול, פרווה קצרה או ארוכה, גיועי או מעורב — נשאר לך לדעת אם ברצונך בזכר או בנקבה.

ובכן, בשאלה זו מסתכים טעמים אי-שיים ולפעמים אפילו אמונות-תפלות. למתלבטים — כמה "טיפים": לזכר — באופן-כללי, אופי חזק מאוד, זאת-אומרת, קשה יותר לחנכו מאשר את הנקבה. את הזכר צריך להעמיד על מקומו עוד בהיותו גור, כדי שביקן מי משיגים הוא האדון במישפחה, ובבקשה לזכור: כלבים אוהבים אדון שהוא אדון, במשמעות המלאה של ההגדרה.

לזכר — נטייה "להשתין בקיר", זהו דחף פנימי מתכונות העדר, לסימון הטריי-טוריה שלו. לכן אם אתה עשוי להיות מוטרה, כשישתין על שיחיה-הורדים שבגינתך המטופחת, קח נקבה — אותה קל יותר ללמד איפה לעשות את צרכיה.

לזכר — נטייה לתקוף זכרים אחרים. במיקרים מסויימים עליך להתחשב בשכר גים, ולראות בדימויך מה עשוי להשתבש ביניכם, אם יפרצו קרבות תרנגולים בין הכלבים התוקפנים שלכם.

לזכר — גודל, חוזק ורוחב. לנקבה — עדינות, חנפנות, חביבות ואמינות. חשוב על נטייתך הטיבעית: הצורך להרשים ולהפגין חוזק, או הצורך בנוכחות נשית רכה מוגברת.

לזכר — אין עונות התייחמות. לכלבה — יש, פעמיים בשנה, במשך כשלושה שבועות. בזמן הייחום עליך לשמור עליה, אם אינך רוצה להניח לה להביא גורים (ועל שאלה זאת — בהודמנות אחרת).

בבית שיש בו ילדים עדיף לבחור בכלי-בה, כי היא אמינה יותר, ממושמת יותר ואין חשש שאופייה ישתנה בגלל כלבים זרים הנמצאים בסביבה. אבל, מעל לכל ההבדלים התיאורטיים הכלליים, כדאי לחשוב על אופיו של הכלב בהשוואה לאופיו של המאמץ: אם אתה בעל מרץ רב, חשוב אם לא בחרת לך ביישנוני ויאל תציע לאדם זקן גור של כלב צייד, שיפיל אותו מרגליו עד מהרה.

בחירת כלב היא עניין ריגשי ואישי (גברים מחפשים בו לעיתים את ה"אני" שלהם, ונשים נוטות לקשור סרטים בין אוניו הפודל שלהן); לכן חשוב מאוד שתחשוב לפני קבלת ההחלטה, ואז תוכל לומר "זה הכלב שאני מבקש", מעורב או גיועי זה כבר לא משנה.

בדיוק לפניה, היא היתה מסתובבת, יורקת וחורת הביתה.

כשהתברתי ניסיתי להקים מיפלגה — "חשגא"ת" — תתולים שחורים נגד אמונות-תפלות — אבל לא הצלחתי לגייס כספים, רק כסף שחור.

היום אני מבוגר ועייף, ואומר לבני: "קצה'לה", שתביא לי כלה לבנה, מבית טוב, אתה שומע?"

מה לעשות, גם להתול שחור יש אמונות תפלות.

כל הזכויות על המונולוג הנ"ל שמורות ליסמין ליברמן, רחוב 16 נתניה, הווכה, הפעם, בתחרות הבדילה, הסיפור והצילום של מדור כלבוטק.

הקוראים, שכתביהם יפורסמו במיסגרת תחרות זאת, זוכים בתשורות דוגלי — חזון לכלבים בפיקוח וטרנינג, ומתנות צמח — חנות לחיתובית של יאיר צולר, בתל-אביב.

כלבוטק

נא

ד"ר יקותיאל שרעבי

ועדה פיינרו

מונולוג של חתול שחור

כן, ראיתי אותך. אתה הדוגל בשיווי-זכריות, אתה שאימצת את העיקרון "שחור הוא יפה" — סטיט ממסלול נסיעתך, כדי לא לפגוש בי, ולא רק זאת, גם ירקת לעברי שלוש פעמים; טפרי-טפופו — זה יפה להאמין באמונות-תפלות?

חשבת פעם מה אני מרגיש?

תאר לך שאדם שחור היה חוצה את הכביש וכל החתולים בסביבה היו יור-קים?!

ואתן, האימהות הצעירות והמשוחררות מדעות-קדומות, מרשות לילדיכן ללשף כל התול עוזב בגן-הציבורי, ורק בי לא מרשות לגעת. זה הוגן?

כשהייתי צעיר חשבתי לצבוע את השיער בבלונד, מה יש? רק לפנינה רוזנבלום מותר? נכנסתי למיספרה ופיתאום כולם ברחו. כנקמה, כל פעם שראיתי אשה עומדת להיכנס למיספרה, רצתי ועברתי